

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. november 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indult büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2018. június 19. napján kihirdetett 7.B.5/2018/13. számú **ítéletét megváltoztatja,**

a magánlaksértés büntettének törvényhelye a Btk.221.§ /2/ bekezdés a./ pontja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 9 /kilenc/ évre súlyosítja.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma: ..., állampolgársága magyar.

A vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege 656.554.- /Hatszázötvenhatezer-ötszázötvennégy/ Ft.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 15.000.- /Tizenötezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Székesfehérvári Törvényszék a 7.B.5/2018/13.szám alatti ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160.§ /1/ és /2/ bekezdés a/,d/, f/, g/ i/ és j/ pontja szerint minősülő emberölés büntettének kísérletében és a Btk. 221.§ /3/ bekezdés a/ pontja szerint minősülő magánlaksértés büntettében. Ezért halmazati büntetésül 7 évi fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A fegyházbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, fegyházbüntetésének hosszabb tartamban való meghatározása, a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A fellebbeviteli főügyészség Bf. 71/2018/3-I.szám alatti átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok betartásával folytatta le, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. Az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére. Helyesen és kellő jogi indokolással ellátva minősítette azokat a bűncselekményeket, amelyekben a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította. Álláspontja szerint azonban tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a vádlott cselekményét nem minősítette

közveszély okozása büntettének is. Az igazságügyi tűzvédelmi szakértő azon megállapításából, melyet a törvényszék ítélete is tartalmaz- hogy a gépkocsi tüze továbbterjedhetett volna a ... u. 4.számú szomszédos épület fa tetőszerkezetére és az épületre is, a közveszély bekövetkezésére kell jogi következtetést levonni azzal, hogy a vádlott magatartása kimerítette a közveszély okozása büntettének befejezett alakzatát, hiszen a gépkocsi lángra lobbant, a vádlott további magatartásától függetlenül önállóan égett, sőt a gépkocsiban lévő benzinnel, amire a vádlottnak is nyilvánvalóan számítani kellett, még fel is gyorsította és erősítette ezt a folyamatot, s mindez olyan körülmények közt történt, a szomszédos lakóépület olyan közelségében, hogy a tűz arra való áttérjedésének reális és objektív lehetősége fennállt. A tűz pusztító hatása nemcsak a vádlott által célzott személyeknek, Juhásznéknak okozhatott volna vagyoni és személyi kárt, hanem a vádlott célján túl egyéb, meg nem határozható számú személy, előre fel nem becsülhető vagyontárgy került veszélybe, mely iránt a vádlott közömbös volt.

Hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy a vádlott élet elleni cselekménye kiemelkedő tárgyi súlyú, a további súlyosító körülményekre, a további bűncselekményben történő bűnösség megállapítására is figyelemmel ezért a 17 év 6 hónapi középértéket jobban megközelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt. Mindezekre tekintettel a fellebbviteli főügyészség indítványa a törvényszék ítéletének megváltoztatására, a vádlott további 1 rb, a Btk. 322.§/1/ bekezdésében meghatározott és aszerint minősülő közveszély okozása büntetőben történő bűnösségének kimondására, a magánlaksértés büntette jogszabályhelyének pontosítására és a fegyházbüntetés tartamának felemelésére irányult azzal, hogy az ítélőtábla egészítse ki a törvényszék ítéletének jogi indokolását a fentiek szerint, valamint rögzítse az irányadó középértéket.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változtatás nélkül fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok, így a tanúvallomások, a szakértői anyag, a tűzvizsgálati jelentés alátámasztották a vádlott beismerő vallomását. Utalt arra, hogy helytálló az életelleni cselekmény minősítése, ezen belül a több ember sérelmére és a több ember életét veszélyeztetve, mint minősítő körülmények megállapítása is, hiszen az un. nagyházat a vádlott benzinnel locsolta le, vagyis magatartása szándékos emberölésre irányult, ugyan az un. kisházra nem öntött a benzinnel, de a gépkocsiról áttérjedő tűz miatt az abban lakók, ott tartózkodók élete is veszélybe került. A közveszély okozás, mint további bűncselekmény megállapíthatóságával kapcsolatosan az átiratban foglaltakkal egyezően fejtette ki érveit. Továbbra is tartotta azt az ügyészi álláspontot, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. A vádlott javára szóló enyhítő körülmények ellenére sem volt indokolt az elsőfokú bíróság részéről enyhítő szakasz alkalmazása. Csak a szerencsén múlt, hogy a szomszéd észlelte a tüzet és felébresztette az ott lakókat. A vádlott magatartása következtében 3 gyermek élete is veszélybe került. Mindezekre figyelemmel az adott tételkereten belüli, a közérték alatti büntetés alkalmazására és végül az átiratban foglaltak szerint, a bűnügyi költség szükséges korrekciójára tett indítványt.

A vádlott védője perbeszédében a fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Utalt arra, hogy a védelem a tényállást és a minősítést sem támadja tekintettel a vádlott tényfeltáró beismerő vallomására is. Álláspontjuk szerint azonban a kiszabott büntetés aránytalanul súlyos. A vádlott a sértettekkel több évtizedes jó rokoni viszonyt ápolt. A cselekmény idején azonban olyan élethelyzetben volt, ami miatt rosszul értékelte, élte meg, hogy a sértettek nem hívták őt a wellness hétvégére. A pszichiáter szakértői véleményben is olvasható az a megállapítás, mely szerint személyisége a rokonokkal való konfliktus miatt, és a tartozásra tekintettel erősen beszűkült, édesanyja állapota is megviselte érzelmileg, beszűkültségét fokozta, mindez enyhe fokban korlátozta cselekménye következményeinek felismerésében. A vádlott megbánta tettét. Ezen

túlmenően a védő az enyhítés mellett érvelve hivatkozott arra is, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetéséig rendszeres munkát végzett, az első fokon kiszabott büntetés letöltését követően eddigi életvezetését nem tudná visszaállítani, amely körülmény túlmutat a büntetési célokon. Ezért a védő indítványa arra irányult, hogy az ítéletábra vizsgálja meg, hogy lehetőség van-e a büntetés további enyhítésére. Ennek keretében legyen figyelemmel arra, hogy az emberölés büntette kísérleti szakban maradt, jelentős az időmúlás, a vádlott beszámítási képessége korlátozott és arra a körülményre is, hogy beismerő vallomást tett, tettét megbánta.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint teljeskörű felülvizsgálatot végzett, vagyis felülbírálta a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző eljárással együtt. Vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indoklás helyességét és az eljárási szabályok betartását, tekintettel arra, hogy a vádlott nem kívánt részt venni a másodfokú nyilvános ülésen, amely nem akadályozta annak megtartásának, azonban így a nyilvános ülésen jelenléte nélkül, kellő kioktatást követően tett nyilatkozata hiányában nem lehetett tisztázni, hogy az ügyben alkalmazható-e a 2018.július 1.napjától hatályos XC Tv. /Be./ 590.§ /3/-/7/ bekezdése szerinti korlátozott felülbírálat. A Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése szerinti felülbírálat a fentiekből is láthatóan nem tér el a korábbi Be. 348.§ /1/ bekezdése szerinti teljeskörű felülbírálati szabályozástól.

A másodfokú bíróságnak a felülbírálat során óhatatlanul vizsgálnia kell a nyomozati bizonyítási munka törvényességét is, hiszen amennyiben valamely bizonyíték beszerzésére törvénysértő módon került sor, s ezt az elsőfokú bíróság nem észlelte, az adott bizonyítékot a másodfokú bíróságnak kell kizárnia a bizonyítéki körből. Az ítéletábra megállapította, hogy az eljárásban az eljárási szabályok betartásra kerültek, az iratokban nem észlelhető olyan eljárási hiba, mulasztás, amely érdemi akadályát képezhette volna a másodfokú érdemi felülbírálatnak. Az elsőfokú bíróság az ítéletben számot adott arról, hogy, mely bizonyítékot milyen módon értékelt, hogyan vonta le abból az adott következtetéseit. A tényállás megalapozott, mentes a Be. 592.§ /1/ és /2/ bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

A vádlott kezdettől fogva nem vitatta a történeteket, feltárta a rokonaival, a sértettekkel fennálló szeretet teli, egymás kölcsönös támogatásában is megnyilvánuló kapcsolatának részleteit. Őszintén előadta azt is, hogy miként élte meg, milyen konfliktust jelentett számára, hogy a sértettek nem vitték magukkal a hosszú hétvégére. Szintén őszintén beszélt arról is, hogy mi volt a szándéka az un. nagyházban lakókkal. Elmondta, hogy tanú 1 és tanú 2 halálát kifejezetten kívánta, ellenben ez az egyenes ölési szándék a házban alvó gyermekekre, akiket nagyon szeretett nem terjedt ki, de a kívánt cél elérése érdekében az ő esetleges halálukba is belenyugodott. Beszámolt a gyújtogatáshoz használt benzin beszerzésének körülményeiről is. Azt is megfogalmazta, hogy mennyire megbánta a cselekményét, melyet részben azzal magyarázott, hogy komoly törést jelentett számára a sértettek magatartása, a tartozásuk vissza nem fizetése, részben édesanyja betegsége, szociális otthonban történő elhelyezése, mely részben mentális, részben pszichés jellegű problémáira volt visszavezethető. További bizonyítékként állt a bíróság rendelkezésére a helyszínre érkező rendőrök jelentése, a lefolytatott szemle jegyzőkönyvében rögzített adatok, hozzá kapcsolódó fényképfelvételek, tanúvallomások, az igazságügyi tűzvédelmi, vegyész, pszichológus és pszichiáter szakértői vélemények. Ezen adatokat kellett a bíróságnak összevetnie a vádlotti előadásokkal, amelynek eredményeként az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy azok pontról pontra mindenben leigazolták a **vádlott** elmondását.

Az ezen bizonyítékokra alapított megalapozott tényállás alapján helyesen vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére.

A fellebbviteli főügyészség további, a Btk. 322.§ /1/ bekezdése szerinti közveszély okozás büntetében is kérte a vádlott bűnösségének kimondását. Előre bocsátva, hogy e bűncselekményben történő büntetőjogi felelősség megállapítása esetén sem további bűnösségről lett volna szó, csupán annak a jogkérdésnek az eldöntéséről, hogy hogyan kell minősíteni az elsőfokú bíróság által értékelt cselekményt, a több törvényi tényállást megvalósító magatartás látszólagos vagy valóságos alaki halmazatot képez-e.

A Btk. 322.§ /1/ bekezdése szerint, aki anyag vagy energia pusztító hatásának kiváltásával közveszélyt idéz elő, vagy a közveszély elhárítását, illetve következményeinek enyhítését akadályozza, büntett miatt két évtől nyolc terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A közveszély alatt olyan objektív helyzetet kell érteni, amelynek következtében meghatározhatatlan vagy nagyobb számú személy élete, testi épsége sérelmének, illetve előre fel nem becsülhető nagy értékű vagyoni javak megsemmisülésének, megrongálódásának reális lehetősége következik be.

Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, az ítéleti tényállás az igazságügyi tűzszakértői vélemény megállapításával egyezően tartalmazza, hogy a gépkocsi 7-800 C fokos lánghőmérsékletű tüze tovább terjedhetett volna a hozzávetőlegesen 1,5-1,8 méterre álló Jókai u.4.szám alatti szomszédos épület fa tetőszerkezetére és a szomszédos épületre is és a gépjárműtől 1-1,4 méterre álló kisház fa tetőszerkezetén, az épület teljes területére is tovább terjedhetett volna, így az közvetlenül veszélyeztette e két lakóépületet és az azokban lakó, tartózkodó személyeket.

Ez a tényállási megállapítás valóban kimeríti a közveszély okozás büntette törvényi tényállásának valamennyi elemét, ugyanakkor olyan átfedést mutat a Btk. 160.§ /2/ bekezdés g/ pontjában szabályozott, több ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés büntettének törvényi tényállásával, amely miatt e két bűncselekmény vonatkozásában valóságos halmazatot megállapítani nem lehet, mivel a fenti minősített eset átfogja, magában foglalja a Btk. 322.§-a szerinti közveszély okozást.

E kialakult és következetes bírói gyakorlatnak csak látszólag mond ellent a Kúria által jegyzett kommentár azon megállapítása, hogy a - szerző véleménye szerint - az ölési cselekmény adott értékelése mellett is megállapítható e két cselekmény halmazata. Ez esetben is egyértelmű azonban a magyarázat atekeintben, hogy a két cselekmény halmazatát a szerző is csak abban az esetben látja megállapíthatónak, ha a cselekmény kivitelezéséből következően az élet elleni bűncselekmény elkövetésétől teljesen elkülönülő, kizárólag vagyoni javakat veszélyeztető magatartásról van szó, ellenkező esetben az emberi életet, testi épséget megillető fokozottabb védelem miatt a vagyoni javakat veszélyeztető magatartás beleolvad a súlyosabb élet elleni bűncselekmény adott minősítésébe. A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a nyomozás kezdetén a vádlottat közveszély okozás büntetével gyanúsították meg. Folytatólagos gyanúsított kihallgatása alkalmával az alapos gyanú a Btk. 160.§ /1/ és /2/ bekezdés a/, d/, f/ és i pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérlete volt. Az ügyész **vádlott** nevet 1 rb, a Btk. 160.§ /1/ és /2/ bekezdés a/, d/, f/, g/, i/ és j/ pontja szerint minősülő emberölés büntetével és a Btk. 221.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerint minősülő magánlaksértés büntetével vádolta meg. Vagyis az ügyészi vádban már szerepelt az élet elleni bűncselekmény minősítő körülményeként a több ember életét veszélyeztetve elkövetés, mint minősítő körülmény, ellenben kimaradt, mint külön értékelendő bűncselekmény, a közveszély okozás büntette.

A vádlott a tényállásban írt magatartásával valóban nem csak a kisházban tartózkodók, hanem a tűz esetleges áttérjedésével a szomszédos épületben élők életét, testi épségét is veszélyeztette. Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság időnként önmagának is ellentmondásos megállapításokat tett, de az egyértelmű az ítéletből, hogy a vádlott vallomását elfogadva azt állapította meg az indoklás szerint, hogy a vádlott emberölésre irányuló szándéka tanú 1 és tanú 2 vonatkozásában egyenes, a nagyházban alvó gyerekekre eshetőleges volt. Az úgynevezett kisházban tartózkodókat és a további személyeket érintően- beleértve a szomszédos ház lakóit is - az életet, testi épséget veszélyeztető magatartásra vonható következtetés. Ennek az elkövetési módnak szinte szükségszerű velejárója, mondhatni eszközcselekménye, hogy a tűz pusztító hatásának következtében vagyontárgyak is megsérülnek, megsemmisülnek.

Ezen jogi okfejtés mellett az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség indítványát nem tudta osztani. Sem a nyomozati szakban, sem a tárgyalási szakban - erre irányuló ügyészi bizonyítási indítvány hiánya miatt - nem folyt bizonyítás arra, hogy a ... utca 4. szám alatti lakóházban tartózkodtak-e a cselekmény idején, az esetlegesen áttérjedő tűz kizárólag csak vagyoni javak sérelmével járt volna-e.

A Be. 164. § (1) és (2) és (3) bekezdése értelmében a vád bizonyításához szükséges tények feltárása, az alátámasztásukra szolgáló bizonyítási eszközök rendelkezésre bocsátása, illetve beszerzésének indítványozása a vádlót terheli. A bíróság a tényállás tisztázása során bizonyítékot indítvány alapján szerez be. Indítvány hiányában a bíróság bizonyíték beszerzésére és megvizsgálására nem köteles.

Ezen szabályozás mellett az ítéletábra nem volt abban a helyzetben, hogy hivatalból bizonyítást vegyen fel, vagyis hogy tisztázza ennek során a fentebb írt körülményeket. Ennek hiányában pedig az ítéletábra számára a megállapított tényállás volt irányadó, mely alapján úgy ítélte meg, hogy a két cselekmény halmazata ez esetben a fellebbviteli főügyészség indítványa szerint nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helytállóan vont következtetést a vádlott bűnösségére, és az élet elleni bűncselekmény vonatkozásában megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak a cselekmény minősítése is, melyhez a törvényszék minden egyes minősítő körülményt tekintve részletes, kimerítő indoklást is fűzött.

A tényállás szerint a vádlott éjjel a már alvó sértettek tulajdonában lévő ingatlanba ment be az ott lakók engedélye nélkül, így ahogy azt a törvényszék az ítélet indoklásában helyesen meg is állapította, cselekménye a Btk. 221. § (2) a) pontja szerint minősül. Ezen minősítésével szemben azonban az ítélet rendelkező részében a magánlaksértés büntettének törvényhelyét a Btk. 221. § (3) bekezdés a) pontjában jelölte meg, ezért az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, a magánlaksértés büntettének jogszabályhelyét a Btk. 221. § (2) bekezdés a) pontja szerint helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket lényegében feltárta, azonban súlyosító körülményként értékelte a bűncselekmények halmazatát. Tekintve, hogy halmazati büntetést szabott ki, a kettős halmazat külön súlyosító körülményként való figyelembe vétele kétszeres értékelést jelentene, amely a büntetőeljárársban tilalmazott. A bíróság által szintén súlyosító körülményként értékelt elvetemült elkövetési mód ugyancsak értékelést nyert már az életelleni bűncselekmény minősítésekor, a különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény megállapításával. Erre tekintettel az ítéletábra e két súlyosító körülményt a büntetés kiszabási tényezők köréből mellőzte.

A cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyú, amennyiben a szemben lévő házban nem figyelnek fel a tűz keletkezésére, és nem tesznek meg mindent a továbbterjedés megakadályozása érdekében, valamint a vádlott mindezt észelve nem hagy fel a nagyházra locsolt benzin meggyújtására irányuló szándékával, cselekménye igen súlyos, több ember, köztük 3 gyermek halálához vezethetett volna. A fényképfelvételek alapján megállapítható, hogy a nagyház teljes hosszában eredetileg tornác futott végig, melyet műanyag ablakokkal, redőnnyel zártak le. A szakértői vélemény szerint a nyílászárókra locsolt benzin meggyulladás esetén a tűz néhány percen belül áttérjedhetett volna az épület belső területére, a műanyag redőnyt, az ajtók, ablakok tokjait, falkétfüggő az egyrétegű üvegezést kitörve az épületen belül 0,5-0,8 m/s sebességgel terjedt volna. Gyakorlatilag az álmukból ébredő sértetteknek szinte semmi esélye nem lett volna a házból való kimenekülésre. Mindezzel a vádlott is tisztában volt, cselekménye esetleges következményeit felvállalva cselekedett.

A hatszoros minősülésű emberölés büntetett a törvény 10 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

A vádlott beszámítási képességének korlátozottságára tekintettel az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor tévesen hivatkozott a Btk. 17.§ /2/ bekezdésére, vagyis a büntetés korlátlan enyhítésének lehetőségére. Egyrészt, mert ennek alkalmazása az enyhe fokban korlátozottan beszámítható vádlott esetében nem volt indokolt, másrészt maga is csak a Btk. 82.§ /1/ és /2/ bekezdés a/ pontja alapján, vagyis egyszeri enyhítéssel szabta ki a 7 év tartamú fegyházban végrehajtandó szabadságvesztést, melynek végrehajtási fokozata az ítéletben megjelölt törvényhely helyett a Btk. 37.§ /3/ bekezdés a/ pont ad/ alpontja. Ezért az ítélet tábla ennyiben pontosította, egészítette ki a jogi indokolást.

Az ítélet tábla nem látta kifogásolhatónak az enyhítő szakasz alkalmazását, de az elsőfokú bíróság által alkalmazott enyhítést aránytalannak és törvénysértőnek ítélte. Nem vitatható, hogy a vádlott javára szóló enyhítő körülmények nagyszámúak, élet, testi épség nem sérült, az élet elleni cselekmény kísérleti szakban maradt. Ugyanakkor a hatszoros minősülésű kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény esetében az ítéletben felsorakoztatott enyhítő körülmények sem adhatnak alapot arra, hogy a bíróság az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabható büntetés alsó határához közelítő tartamban határozza meg a szabadságvesztés mértékét, amely ebben a formában sem a speciális, sem a generális céloknak nem felel meg. Ezért az ítélet tábla, szintén az alanyi oldalon tulajdonítva nagyobb jelentőséget, a büntetést ugyancsak az enyhítő szakasz alkalmazásával, azonban a törvényi büntetési tétel alsó határához jobban közelítő mértékben látta megállapíthatónak. Ezért a büntetést 2 évvel felemelve, 9 évre súlyosította. Ez a büntetés az esetleges feltételes szabadságra bocsátási kedvezményel még mindig olyan tartamú, amely biztosítja annak lehetőségét, hogy a vádlott a büntetés kitöltését követően megfelelően vissza tudjon illeszkedni a társadalomba.

Észlelte az ítélet tábla, hogy a törvényszék ítéletének rendelkező része nem tartalmazza teljeskörűen a vádlottnak az ügydöntő határozat kihirdetésekor hatályos 1998.évi XIX. tv. /Be./ 258. § /2/ bekezdés b/ pontja szerinti - figyelemmel a Be.117. /1/ bekezdésére- személyi adatait, melyek rögzítését a 2017.évi XC tv. / új Be./ 541.§ /3/ bekezdése is előírja. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írt személyi adatokat kiegészítette a vádlott állampolgárságával és személyazonosító igazolványának számával.

Ahogy a fellebbviteli főügyészség is jelezte, a bűnügyi költség számítása hibás, amely abból adódik, hogy az elsőfokú bíróság a költségjegyzék 13. és 14. és 16. tétele száma alatti tételeket nem a jogerősen megállapított költségeknek megfelelően vezette be a költségjegyzékbe, 10.160- 10.160 Ft

helyett 11.600-11.600 Ft-tal, illetve 10.000 Ft helyett 15.000 Ft-tal számolt. Ennyiben korrigálta az ítélet tábla a bűnügyi költség összegére vonatkozó rendelkezést, egyebekben pedig az ítélet további törvényes rendelkezéseit a Be.605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ /1/ bekezdésén alapszik.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 613.§ /1/ bekezdése szerint döntött.

Győr, 2018. november 20.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Élő András
bíró

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Székesfehérvári Törvényszék 2018.június hó 19. napján kelt 7.B.5/2018/13. számú ítéletének meg nem változtatott része 2018. november 20. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. november 20.

Dr. Kovács Tamás
a tanács elnöke